

VI. říjen 1982

X X X

(Dany)

Noc reflexivní lyriky
rozrytá háky svastiky

Je sedm květů na mečíku
a sedm stvolů trčí dutým sklem
Je smutný úsměv Frankendíkův
a padá ze všech prázdných stěn

Černá se vikýř přes ulici
a černatí teď bude čím dál víc
černat se budou čerti ružolící
pod černým nebem Vítkovic

Černá jsou slova z bakelitu
dveře se lesknou emailem
Fara se střechou z eternitu
krvácí rudým jeřábem

Okna jsou jedinými obrazy
Chopin se válí tam asem
Sem a tam na barvu narazíš
sem tam už sem tam nepůjdem

Noc loví hvězdy na udiči
bez cikád, také bez cikánů
Smutné je pivo přes ulici
a zhasl doutnák)U Kaštanu

Jak prasklé větve plujem vzduchem
Jak ruská ruda bezcenná
Písek aype se středním uchem
Hodiny hluché
Jak prasklé větve plujem vzduchem
bez jména

Úsměv dnům se vytrácí

(Honke)

Úsměv dnům se vytrácí,
jak před léty dědovi
a na prahu zas ovdoví,
jak tenkrát podzim ženy.

Hrušku kdys dostal jsem od dědy.
Voněla po tabáku.
Když pak věšeli jsme jeho parte,
babička ze šustáku
hrušku podala mi také.

Tu starou hrušičku podíval jsem.
Bylo to v septimě.
Babičko, aby o zimě
stín v oknech nepovídal.

Na míse ve světnici však hrušky zůstaly
i po mé maturitě.
Já, její vnuk a její dítě,
teď kdesi daleko a v jiném bytě,
neuzřím přes tolik tabulí,

že úsměv dnům se vytrácí,
jak před léty ~~smutně~~ v tváři dědově
a na prahu zas že ovdověl,
jak tenkrát podzim ženy.

x x x

(Dany)

Obálky domů rozlepí
déšť
cihly proklepává
Bezvětrí vysokého napětí
a suti
v souřívětí schoulená
smrti hlava

Vstoupí se zuby mezi rámy a voskované rolety
Čerti se zbí s námi na trámech jedovaté tlamy
dělají přemety

Plácají listy strojů
Korunky jiskry nefritu
Komíny křičí z domů
Bakelit blankytu

Příroda mře a v komoře
Augustus s těžkým břichem
si krkem přejetého úhoře
cpe rajče a zapíjí to mlíkem

Nebe vyhání na podhoubí
na které ptáci sedají
a rostou jako houby
a utrhnout se nedají

Ti ptáci neodletí
jak sněti magnetické planety
Zůstanou s námi jako děti
životu smrti v ústřety

Ti ptáci na jih nepoletí
přes elektrické ohrady
Zůstanou s námi jako děti
v eschatu bez závěti
v traumatu zoologické zahrady

Zrušení koksovny Trojice ~~Železná~~
/Honka/

Bělásku, v cáru rubáše,
na hradbách se střelnami kopřiv,
na podnosech lopuchů,
zapečet brány koksovny Trojice.
Za chvíli poslední balóny zmizí nad chladicí věží
a ptáci pomateně vzlétnou z hnízd řetězů.
Trámy zapáchnou se kůže ztěžklého vzduchu.
Triska visí hlavou dolů.
Netopýra vyruší ochraptělé klaksóny.
Signály vycení zuby
za koši vymláčených lamp
na rzi přibité vagóny
a na vychladlé dopravníkové zobany.
Bělásku, v cáru rubáše,
nech ještě na chvíli hrát si
poslední balóny nad chladicí věží.
Vždyť mouchy ještě mlsají
kolomaz v píšťalách sípek,
až děkovný chorál rozechvěje halu
a v rozšklebených tlamách popelnice
ještě roztančí se uhelný prach
a za límcem skelné vaty
usměje se potrubí nadlesk očí
pod svářečskými brýlemi
i na termosku s jazykem ve zkyslé palévce.
Vyrvané a spojení kol v klíně kolejnice.
Onanie výhybek pod deštníky stropních konstrukcí.
Užij si!
Užij si konce
s přeraženou páteří,
vozičku z dolu.
Užij si!
A ty bělásku, v cáru rubáše,
dej poklici na komín
a petlici na díru ve zdi.
Nech zmizet poslední balón páry nad chladicí věží
a sám rozplyn se ve svatozáří
po ranách černého kamene
v okenní mazaice svatých
ve vraku chrámové lodi koksové baterie.

Koksovna Trojice

(Jan)

Záplavy uhlí kde padaly
kdysi z rachotících tlam,
tma ohněm a kámen
žárem kde prokvétal.

Tam lampy cení prázdnotu
přes drátěné mříže,
Tam lampy visí v prostoru
slepé s vybitými zuby.
Sart vešla - ještě tu jsou
řetězy zbavené rukou,
řetězy v horečnatém ztrnutí
a roury civí
a palechy tmy naslouchají
vyhaslým krokům těch,
kteří odešli dávno.
Nebe se dere dírami ve střeše,
uhelná špína proklíčí
zelenými lodyhami.

V pavoučích sítích
rozpraskaných skal
krvácí slunce
bolestné na večer.

Vychladly náhle sopouchy ohně.
Zábradlí nezabrání pádu.
Mrtví už odešli,
zadávané popelnice na galerii,
urvané hydranty - a
hnízda ptáků
v elektrických rozvodech.
Rez žere kosti koksovy.
Mrtví už odešli
k svým hřbitovům
k svým urnám plechovým
k uhelným zahrádkám svým.
Mrtví už odešli,
zůstaly bezruké rukavice
a kolejnice vyvrácené

A živí vcházejí -
Na střepe kos v průhledu okna
tepoucím zpěvem naplní
zmlácenou ztroskotanou
klenbu, - kopřivy
vinou se blíže, - klíčení
stoupá vzhůru prasklinami.

Vozy plné šlamu
v temných tunelech
pod podlahou.
"Vozičku ke mně leť"
sípají zaprášené plíce.

Mrtví už odešli,
na střepu kos v průhledu okna,
tepoucím zpěvem
ohlašuje den,
kdy oprýskaná smrt
prokveté životem

Cesta pro milence

(DANY)

Růžová dálka
Pohled do lízátk
Dvě sosny a skalka
Z polních klasů věnec
Do zahrádky vrátka
a v ní oběšenec

Rukama mneš sluneční střep
Papíry hoří po nebi
Hořce chutnají příkazy

Razítka po všem, co je kolem
Dálavy fialové
a hvězdy - klapky stroje

a přece je tu
Růžová dálka
Pohled do lízátk
Dvě sosny a sklaka
Z polních květů věnec
Do zahrádky vrátka

x x x

(Dany)

Dudlíky pro trpaslíky
Pro trpaslíky kaši
éda baba ída
ymba emba oumba
Ponožky pro trpaslíky
Pro trpaslíky kaši
bumba dudl děda
teta táta máma

Rybičky pro trpaslíky
Rohlíky pro trpaslíky
Pro trpaslíci naši
Pro trpaslíci kaši
količky sirky pokličky
boty plínečky postýlky
úsměvy děsy slzičky
opice ice koníčky
Pro naše malé mazlíčky
Pro trpaslíky kaši

Na střeše s Jarmilkou sedáme
o trpaslících žvatláme
Na střeše trpasličí sedíme
místo na plovárně.

x x x

(Dany)

Než se setmí v černém lese
zaleskne se okno nocí
kozodojů nelekne se
spí a už jsou krotcí

Za lesem se lány mění
v oceány zapomnění
Sluncem bílá strniště
promění se v ohniště
Promodralí z lesa ven
proderem se úvozem

Bílé houby rostou nocí
rostou struny nočních ryb
mizí v mlze oslizoci
rezignují na pohyb

Sny padají prasklou rýnou
zrcadlí se pod hladinou
Rybí křídla pod peřinou ploutve motýlí
Sny už plynou prasklou rýnou
Rybí křídla tě přiváznou v noční košili

V té noci
(Jan)

V té noci spolu bloudíme
a stále na odjezdu jsme
zapojeni na železnou rytmiku vlaků.

Naše nohy šlapou
nahoru dolů
tma mrzne světlem nad střechami,
pohledy tuhnou v modré kolejnicích,
když zaskočí je reflektory aut.

V té noci spolu bloudíme
a sami bojíme se
a sami polykáme
ty trudné hodiny,
vroubky na futrech času počítáme,
škrábeme ve škvírách,
když stydíme se za pláč.
V té noci hledáme se,
však prázdnou člověka
tam v uniformách spocených,
nepotkáš nikoho
v pochcáných podchodech
- jen tváře papírem přetržené.

V té noci
bloudíme slepci
ode zdi ke zdi.
Do ledu mrazicích vozů
tam ke smrti v igelitu.

Zatím co se zmitáme
v centrifuze závratích,
zatím co se propadáme
do šachet depresí
a hlavou prorážíme okna nevědomí,
okraje nenávisti a bídy.

Já tě hledám, dotyk tvůj
i krajinu tvou hledám
tvé stromy v objetí nebe,
a slovo tvé.

Zatím co moje nohy šlapou
nahoru a dolů
v záprahu slepců vstříic
raketové budoucnosti

Je neděle a já jedu do kostela

/Honke/

Je neděle a já jedu do kostela

ve vyjedené konzervě autobusu.

Do taktu motoru

má hlava třese se

o hermetické soukromí.

... ano, ano, ano, ...

... ano, ano, ano, ...

ano, ano, ano,

Přítakám jektáním zubů

na důlky po zadcích v koženkových křeslech,

kde hřeje se neděle usměvavých tchýní

i louží líné mastnoty v polévce,

kde záva neděle sklaníků se Studiem kamarád

i rakví s filmy pro pamětníky.

Být tak šňůrou na prádlo

a viset s rozcuchanou hlavou dolů,

když odříznou sí rotka

z rondelu svědomí.

Had honí se v kole kousáním do vlastního ocasu.

~~Sykot větrníků pohne talířem gramofonu~~

a z desky s ~~na~~ dráhami letokruhů

tisíc hrotů vyškrábne

motlitbu, které smrdí z huby:

„... a také, Pane, zachovej, co je mi drahé. Amen.“

Léto

(Bud)

1980

Třepotavý let motýlů
na křídlech nesoucích pyl budoucnosti
rozkmital květy nedozírné louky

Ležíš a pohádka nekonečna
tě svým nápadem šimrá v podvědomí
Koberce barevných střípků
z roztráštěných pohárů upřímosti
tě zvou k rozběhnutí
za prázdnou Konturou
jež si říká ON

Ani touha tajeného citu
ani ledové kry sobectví
ani pouštní závan vášně

Unavená Musa
omámená tóny pastýřovy okariny
netečnými očima
objímá tvou radost
Život se skryje
za kovová křídla havranů
a jejich zobáky ti jednotvárně vybubnují
rytmus času
na napjatou kůži mládí

Odejdeš
a mávnutím ruky
shrábneš své království zrcadel
Jen zaúpění zlomeného stvolu
oznámí hvězdám

Tvoji přítomnost